

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 45.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392636544/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Å ja - de store Have og de fremmede, varme Lande!»

Ja, se dér var hun nu igen - Tue rystede på Hovedet - han tænkte på den hvide Sneslette derude - hvad vilde Søster dog have, der var skønnere?

Men Fader Jo: «Ja, min Pige, se at blive gift med en Sømmand.»

«Som Morbrø'r, ja,» nikkede Regitze smilende, rystede de røde Lokker fra Panden og gik atter op og ned.

Morbroder - jo, Tue kunde godt huske ham: et langt, rødbrunt, krøllet Skæg og to skært blå Øjne. Morbroder havde en Aften været her og siddet dér i Lampeskæret og fortalt og strøget sit Skæg. Tue huskede dunkelt så meget, der lignede Regitzes Trope-drømme - noget om fuglehalsede Kamelers uregelmæssige Vandring gennem glohedt, knasende Sand, om solbeskinnede, telthvide Torve, hvor det duftede fra gyldentgule Pyramider af runde Citroner og fra lyserrøde Bananer, hvor det summede af lystige Stemmer i fremmede Mål, hvor Aber knurrede, og Papagejer skreg - men én Ting huskede han klart, noget Morbroder havde fortalt sent på Aftenen, da de skulde til at gå i Seng - om en Ø, han havde set en Nat højt oppe i Ishavet, da det var Tåge - en Ø, så stor som et Hvalhoved, hvorum Bølgerne idelig slog og slog, skyllende hen over den, slående op ad den, hvirvlende i Skum og slående igen - «Siden,» fortalte Morbroder, «når jeg lå og ikke kunde sove, da tænkte jeg kun på den Ø under Bølgeslaget deroppe, så sov jeg strax ind.» Men Tue kunde aldrig glemme denne hjemløse Ø i den utrøstelige Ensomhed i Ishavets ustandseligt plaskende Øde, og mangen Nat skræmmede den Søvn fra hans Leje. Han stirrede med stive Øjne.

Fader tog et Tag i hans Skulder: «Tue igen i Amdam - nej så min Sandten om det må blive ved at

gå. Hør nu: i Morgen Eftermiddag, når jeg er færdig på Kontoret, går vi om og ser at finde Drengen.»

Tue rystede som for en ukendt Fare: «Nej, nej, Fa'r!» skreg han.

«Hvad?» Fader rynkede de buskede Bryn.

«Nej! Nej!»

«Tue —» Moder bøjede sig over Stolcarmen og så hen på ham. Tue tav befippet, han havde altid mere Respekt for Moder end for Fader, ti Moder var så rank og fjærn, hvor venlig og fortrolig hun end kunde være. Tue kaldte hende ofte i sit stille Sind «Damen». Det skrev sig navnlig fra en Aften, da han var ganske lille og lå i sin Seng, og Moder kom ind for at sige God Nat til ham og Regitze. Moder skulde i Selskab og var i gråt Silke, der raslede og glimtede, da hun slog sin Kåbe til Side og kyssede ham og Regitze, og Regitze slog sine Arme om hendes Hals og kvidrede: «Å, Mo'r, hvor du er nydelig og fin,» det samme hviskede i Tuets Hjærte, men han tav som sædvanlig og bare så. Siden den Aften syntes han altid, Moder var klædt i Silke og lignede en af Ridderdamerne i Fabricius's Danmarkshistorie.

Fader havde sat sig hen og læste højt. Det var i en af de sorte Dickens-bøger, de, som en Tid lang havde været så rar Ulveføde, indtil Regitze sladrede om dem, og de blev taget fra ham. Nu sad hun og så op i Lampelyset med spillende Fingre og smilende Mund. Tue så på hende, «Regitze er køn,» hviskede han, og han så på Moders fine, blege Profil og på Faders store, kække Ansigt med den skaldede Pande, den bøjede Næse og det brede, hvide Skægs Strøm om den smalle Mund, og han følte sit Hjærte banke af Glæde og Stolthed over sit Hjem. Tue vidste godt, at selv var han slet ikke køn, han havde et altfor stort Hoved, sagde Fader, til den lille, tynde Krop og to altfor store, opspilede Øjne, men det gjorde heller ingenting herhjemme, hvor de alligevel